

Номаи Инҷил –Илтимоҷ, зеринро хонда бароед:

Ибт 1:1 Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид.

Румиён 3:23 Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд

Юҳан 8:34 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст;

Худованд моро офарид, лекин мо Ӯро намедонем ва ба туфайли табиати гунаҳкорамон аз Ӯ ҷудо шудаем.Бе Худованд зиндагии мо бемазмун ва бемақсад аст.

Оқибати(бадали) гуноҳхоямон марги ҳам ҷисмонӣ, ҳам рӯҳӣ. Марги рӯҳӣ аз Худо ҷудо шуданро мефаҳмонад. Марги ҷисмонӣ бошад, пӯсидани тана аст. Агар мо ба туфайли гуноҳхоямон мурем, аз Худованд абадан ҷудо шуда, ба дӯзах маҳкум мешавем. Чӣ хел бояд аз гуноҳхоямон худамонро халос кунем ва ба Худованд баргардем? Худамонро халос карданамон наметавонем, зеро каси гунаҳкор худашро раҳо карда наметавонад(чуноне каси ғӯтидаистода худашро наҷот дода наметавонад) . Дигарон низ моро халос карда наметавонанд, зеро ҳамаамон гунаҳкорем (як каси ғӯтидаистода шахси дигари ғӯтидаистодаро наҷот дода наметавонад, ҳарду ҳам ба ёрдам мӯҳтоҷ аст). Барои аз гуноҳхоямон халос кардан ба шахси бегуноҳ(нағӯтида) мӯҳтоҷем. Фақат каси бегуноҳ моро халос карда метавонад. Дар дунёе ки ҳама гунаҳкор аст, чӣ хел бояд каси бегуноҳро пайдо намуд?

Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши ғайби Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.

Юҳан 3:16 «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Матто 1:23 «Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ӯро Имониул хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо».

Юҳанно 8:23 Ба онҳо гуфт: «Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам;

Марқус 1:11 Ва овозе аз осмон даррасид: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст».

Юҳан 8:36 «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд;

Юҳан 3:3 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад».

Юҳанно 1:12 Лекин ба онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, кудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд:

Худои моро офарида ва беҳад дӯстдошта ба мо роҳи наҷот додааст. Ба туфайли муҳаббати беҳади Ӯ нисбати мо, Ӯ Писари Худо, Исоро барои қурбон шудан туфайли гуноҳҳои мо фиристодааст. Исо бегуноҳ аст, чунки Ӯ аз ин дунё нест ва дар замин аз

болои васвасаи шайтон ғолиб омад. Ҳаёти ӯ ба Соҳиби дар Осмонбудаамон маъқул омад. Исо аз гуноҳхоямон фориғ кард ва туфайли гуноҳхоямон ба салиб мехкӯб шуда, қурбон гашт. У халоскори ҳаёти мост (Исо барои наҷот додани мо қодир гашт, зеро ӯ намеғўтид). Мақсади Исо аз қурбон шудан дар салиб пардохтани бадал барои гуноҳхоямон ва ҳам халос кардан аз гуноҳхоямон ва барқарор кардани муносибатҳои кандашудаи байни мо ва Худованд буд. Мо аз фавти рўҳӣ (аз Худованд ҷудо шудан) бо қудрати Худованд аз нав зинда мешавем. Ин муносибати нав тавлиди нав номида мешавад. Ин моро ба офариниш ва мақсади мавҷудиятамон бозмегардонад ва ба мо мазмун ва мақсади асли ҳаётро инъом мекунад.

Юҳан 11:25 *Исо ба вай гуфт: «Ман киёмат ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд»;*

Румиён 6:9 *Зеро мекӯнам, ки чун Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд, дигар наемеирад: мамонт дигар бар Ӯ қудрат надорад,*

Аъмоли 2:24 *«Вале Худо завлонаи маргро шикаста, Ӯро эҳё кард, зеро ғайриимкон буд, ки марг Ӯро дар қайдаш нигоҳ дорад.*

Румиён 14:9 *Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.*

Аъмоли 1:11 *Ва гуфтанд: «Эй мардони Ҷалил! Чаро ин ҷо истода, сӯи осмон нигаронед? Ҷамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, чӣ тавре ки Ӯро сӯи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргапхг».*

Далели дар само барои гуноҳхоямон қурбон шудани Исоро қабул кардани Худованд чист? Далели ин Исоро аз мурдаҳо зинда кардани Худо аст. Ба воситаи аз мурдаҳо зинда кардани Исо аз болои марг ғалаба кардани Исо исбот шудааст. (ёки, ба лафзи дигар, марг ба Ӯ ҳукми худро гузаронида наметавонад) ва Акнун, барои ҳамин, Исо барҳаёт, мо ҳам бо Ӯ абадан зиндагӣ карданамон мумкин. Ҳаёти ӯ дар қалбамон ба мо ҳаёт мебахшад. Ба ғайр аз ин, ба сабаби аз мурдаҳо зинда шудани Ӯ, имрӯз абадан зинда аст.

Юҳан 5:24 *«Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.*

Юҳан 10:9 *«Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дохил шавад, наҷот меёбад, ва ба дарун ва берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад.*

Юҳан 14:6 *Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман;*

Юҳан 8:24 *«Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд».*

Аъмоли 4:12 *«Дар ҳеч каси дигар наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеч исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем».*

Румиён 10:13 *Зеро "ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".*

Румиён 10:11 *Зеро Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ё имон оварад, хичил нахоҳад шуд".*

Румиён 2:11 *Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.*

Румиён 3:22 *Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳа.маи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест,*

Румиён 10:9 *Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ёро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт;*

Гуноҳхоямонро чӣ хел бишӯем ва мо ба ин ҳаёти нав чӣ хел соҳиб гардем, Ба Исо чун ба Раббӣ ва Наҷоткорамон имон биёрем ва гуноҳхоямон омурзида шавад ва ба ҳаёти нав соҳиб шавем. Агар аз роҳҳои гунаҳкор тавба карда рӯ гардонем ва ба Исо барои наҷот ва омурзиш муроҷиат кунем, Ё ба ин қодир аст. Исо Писари Худост, ки ба ин дунё барои қурбоншавӣ баҳри гуноҳхоямон омадааст. Гуноҳҳои ҳар як одаме, ки дар рӯи олам ба Ё эътиқод кардааст, ба туфайли номи Ё дар назди Худо бахшида мешавад, аз гуноҳхояш(ва дӯзах) Худо халос мешавад ҳам бо Худо ба ҳаёти нав соҳиб мешавад. Худо тарафкашӣ надорад. Ё сарфи назар аз мамлакати мо зиндагӣ мекарда, забони мо, камбағалӣ ё дороиамон, марду заниамон, ҷавон ёки пириамон ёки ҳар намуди тафовути ҷисмониамон тағйирнопазир аст. Ҳар як одами ба Исо имон оварда ва Исоро эътироф карда наҷот меёбад. Агар хоҳед, ки ба Исо пайравӣ кунед, ба тарзи зерин ибодат кунед:

Эй Худои самовӣ, барои наҷот ёфтани ман ва соҳибӣ кардани ҳаёти нави аз само инъомшуда баҳри гуноҳхоям Писари ягонаи Худатро барои қурбоншавӣ фиристоданат миннатдорам. Аз роҳҳои гуноҳ тавба карда бозмегардам ва барои гуноҳхоям омурзиш мепурсам. Ман ба Исо эътиқод мекунам ва Раббиву Наҷоткорам медонам. Дар ин ҳаёти нави худат инъом карда барои ба тарзи ба Ту мақбул зиндагӣ кардан ёрдам деҳ ва роҳ нишон деҳ. Омин.

Агар шумо ин ибодатро кунед, аз Худо калисои шумо рафтани мумкин бударо пурсед. Ҳангоми ибодат ба Худо мунтазам суҳан кунед ва Худованд ба шумо ҷавоб хоҳад дод. Овози Худоро шунавед. Худо ба Шумо роҳ нишон хоҳад дод. Ё шуморо дӯст медорад ва ба шумо ғамхорӣ мекунад. Шумо метавонед пурра ба Ё эътимод кунед. Ё ҳеҷ вақт ба Ё бовар намудаҳоро беътибор наместонад. Худо Худои некост. Ба Ё метавон пурра эътимод намуд. Шумо бо

тамоми ҳаётатон ба Ў эътимод карда метавонед. Дар назди Ў аз тамоми мўхтоҷиатон маълум кунед. Ў ба шумо ғамхорӣ мекунад ва марҳамат мекунад. Худованд “Шуморо тарк намекунам, шуморо партофта намеравам” гуфтааст. Ба Худо бовар кунед. Тавассути Исо ба шумо марҳамат кунад.

Аз китоби Юҳанно сар карда инҷилро мунтазам мутолиа кунед. Барои зиёдтар аз манбаҳои интернет истифода кардан ана [ин](#) ишораро зер кунед.